

Sygn. akt IV U 49/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Anna Włodarczak

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2013 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z odwołania B. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 26 kwietnia 2012 roku, znak: 430000/6141/87/113300/832556/2012/SER-1

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w związku z pogorszeniem stanu zdrowia

I oddała odwołanie;

II zasądza od powódki B. M. (1) na rzecz strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka B. M. (1) odwołała się od decyzji organu rentowego- Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W., którą odmówiono jej odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy wobec pogorszenia stanu zdrowia. W uzasadnieniu wskazała, iż uraz , jakiego doznała dnia 18 marca 2010 roku pociąga za sobą dalsze powikłania związane ze złamaniem kończyny dnia 6 grudnia 2012 roku w miejscu, gdzie wcześniej przebiegała śruba.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania w kwocie 120 zł. W uzasadnieniu powołano się na przepis art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. z 2009 roku nr 167, poz. 1322), wskazując, iż powódka nie spełniła przesłanek wskazanych w powołanym przepisie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. M. (2) dnia 6 grudnia 2011 roku doznała urazu polegającego na złamaniu kości udowej lewej- na wysokości 1/2 bliższej trzonu. Z tego powodu leczona była operacyjnie : wykonano repozycję zamkniętą i stabilizację gwoździem śródszpikowym.

Linia przelomu trzonu kości udowej lewej przebiegała na poziomie wyznaczonym przez otwór po piątym wkręcie mocującym płytę (...), którą wcześniej zespolono odłamy złamania z dnia 18 marca 2010 roku doznanego przez powódkę w pracy i uznanego za wypadek przy pracy.

dowód:

-akta ZUS (w załączeniu)

-opinia biegłego sądowego D. R. k. 14, 37

Ustaleń stanu faktycznego dokonał sąd w oparciu o dokumentację medyczną powódki oraz akta ZUS w zakresie okoliczności zdarzenia powodującego ponowne złamanie, jego związku/braku związku ze zdarzeniem z dnia 18 marca 2010 roku , oraz w oparciu o opinię biegłego sądowego D. R. (2). Postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 roku sąd oddalił wnioski powódki o powołanie neurologa albowiem posiadający wiedzę specjalną biegły D. R. nie wskazał na potrzebę wydania opinii przez biegłego innej specjalności, co zdaniem sądu uzasadnia też charakter urazu powódki. Oddalając zaś wniosek o powołanie kolejnego biegłego z zakresu ortopedii sąd wziął pod uwagę argumenty trafnego orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 roku wydanego w sprawie I PK 97/09, gdzie wskazano, że potrzeba powołania innych biegłych powinna wynikać z okoliczności sprawy , a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, która w niniejszej sprawie – wobec zastrzeżeń powódki -była uzupełniana przez biegłego w sposób wystarczający do pełnego ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Złożone ponownie te same wnioski przez pełnomocnika powódki na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2013 roku zostały oddalone- zakresie powołania biegłego neurologa z przyczyn wskazanych powyżej, zaś w zakresie powołania ortopedy sąd nie podzielił stanowiska, że biegły, który wykonał opinię, nie posiadał wiedzy specjalnej z zakresu ortopedii. Wprawdzie pieczętka biegłego na to nie wskazuje, jednak wieloletnia współpraca z biegłym, wykazane przez niego kompetencje w zakresie wydawania opinii także w zakresie ortopedii, co akceptuje także Sąd Okręgowy w Świdnicy , pozwoliły na przyjęcie, iż opinia stanowi wnikliwą analizę w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z powołanym przez stronę pozwaną art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 roku, jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu ***będący następstwem wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, który był podstawą przyznania jednorazowego odszkodowania***, ulegnie zwiększeniu co najmniej o 10 punktów procentowych, jednorazowe odszkodowanie zwiększa się o 20 % przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego ustalone było to odszkodowanie, (...)

Uszczerbek, którego wysokość niniejszym postępowaniem chciała wykazać powódka, nie jest, zdaniem sądu, następstwem wypadku przy pracy z dnia 18 marca 2010 roku, a jest następstwem złamania, którego powódka doznała dnia 6 grudnia 2011 roku. Nie może on być zatem oceniany na podstawie przepisów o pogorszeniu stanu zdrowia, a wobec braku związku z pracą czy chorobą zawodową- w ogóle odpada możliwość przyznania powódce świadczenia z powołanej ustawy z dnia 30 października 2002 roku.

Wprawdzie należy przyjąć, że drugie złamanie przebiegło po linii zespolenia pierwszego złamania, ale jest to nowe zdarzenie, a związek pomiędzy nim a skutkami wypadku przy pracy nie może być uznany jako normalny (typowy) w znaczeniu związku przyczynowego w ujęciu materialnoprawnym (vide posiłkowo orzeczenia do art. 361§1 kc) i rozpatrywany jako pogorszenie stanu zdrowia w następstwie li tylko wypadku z dnia 18 marca 2010 roku.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie, w punkcie II zasądzając koszty postępowania , od ponoszenia których (w przeciwieństwie do opłat i wydatków) powódka nie jest ustawowo zwolniona (art. 98 i nast. kpc w zw. z §11ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – DZ U nr 163 , poz. 1349 ze zm.). Nie miał przy tym sąd podstaw do orzeczenia kosztów zastępstwa procesowego w stawce wyższej niż minimalna (60 zł.) albowiem organ rentowy nie uzasadnił wniosku w tym zakresie. Zostały one jednak przyznane dwukrotnie- po 60 zł. za każde postępowanie przed sądem I instancji.